

[Otuf Pedersen.]

os ad, saadan som Udenrigsministeren ønskede vi skulde have baaret os ad den 9. April, og havde man f. Eks. fulgt det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen, der ved Begyndelsen af Besættelsen vilde til at organisere smaa Grupper, efter at Regeringen havde kapituleret, vilde vi ganske simpelt være blevet slaaget ned som Nation. Heldigvis gik man en anden Vej, og derfor lykkedes det aldrig Tyskerne at knække det danske Folk. Det var et stolt Resultat, at det store, mægtige Tyskland led Nederlag over for vort lille Folk, skønt Tyskerne ikke i denne Kamp skyede noget Middel.

Der sker saa megen Historieforfalskning i denne Tid. Mange Mennesker er gaaget over Gevind. Jeg synes ogsaa, det gælder vor nuværende Forsvarsminister. Jeg synes, Forsvarsministeren gaar over Gevind, naar det uden om Rigsdagen tilraades dansk Ungdom at træde i fremmed Krigstjeneste, naar der udenom Rigsdagen træffes Aftaler om Deltagelse i Besættelsen af Tyskland, uagtet Spørgsmaalet er rejst herinde i Tinget og en Drøftelse er afvist. Men saa ser det ud til, at man har forhandlet helt uden om Rigsdagen, og det forekommer mig ogsaa, at det er uden om Rigsdagen — maaske med delvis Tilslutning fra Finansudvalgene —, at der nu bortødsles Millioner efter Millioner, efter at Krigen er forbi. Det maa jeg protestere imod. Jeg ønsker at nedlægge en Indsigelse, saaledes at det kan være sagt her i Folketinget, og jeg gaar ud fra, at Regeringen vil love, at den tager Rigsdagen og dermed den danske Befolkning med paa Raad, inden den træffer nærmere Afgørelse angaaende de Forpligtelser, vi paatager os, herunder ogsaa Spørgsmaalet om, hvorvidt der fra dansk Side skal stilles Baser til Raadighed for andre Magter. Altsaa, dette maa Regeringen love, at den ikke gør, uden at den spørger Rigsdagen.

Det fastslaas i Pagtens Artikel 2, at alle Medlemmer er suverænt ligeberettigede, og at alle Medlemmer for at faa Del i Rettighederne ogsaa i god Tro maa opfylde de paatagne Forpligtelser. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sagde, at ved denne Pagt opgav man Suveræniteten, i Modsætning til hvad der var Tilfældet ved Folkeforbundet. Ja, det gælder jo ikke for de fem Store. De fem Store opgiver jo ikke deres Suverænitet, det er kun de smaa, som maa gøre det.

Der er en interessant Artikel i Pagten, nemlig Artikel 11, som jeg vil haabe der kan blive gjort noget ud af. Herefter kan der blive Tale om en Drøftelse af Afrustning

Hvis man skulde faa en ny Verdenskrig med de Midler, man har nu — ingen ved jo, hvad Atombomberne kan udvikle sig til —, kan det simpelt hen komme til at betyde Verdens Undergang, idet man ikke ved, hvad det hele kan udarte til. I saa Fald kunde der godt være Grund til at gaa til Afrustning. Men efter denne Artikel kan der i øvrigt drøftes alle Spørgsmaal vedrørende mellemfolkelig Fred og Sikkerhed, som forelægges Plenarforsamlingen af et Medlem. Men der er dog her en Begrænsning, hvorefter et Forslag, der behandles af Sikkerhedsraadet, ikke frit kan tages op til Drøftelse. Hvert Medlem har jo en Stemme, men der kræves dog to Trediedeles Majoritet, ogsaa til Valg af de ikke-faste Medlemmer.

Jeg synes ikke, man kan betegne den Pagt, der er Tale om her, som særlig demokratisk. Det er ikke et Ord, der netop passer for den indgaaede Pagt. Sikkerhedsraadet er jo det mest kildne Spørgsmaal. De fem Store: Frankrig, Kina, Rusland, England og Amerikas Forenede Stater er selvskrevne Medlemmer. Særlig tiltalende er dette ikke, og Demokrati har det ikke noget med at gøre. Der er 6 andre Stater, som skal vælges. Hvert Medlem af Raadet har en Stemme, men til en Beslutning kræves 7 af de 11 Stemmer, naar det gælder Spørgsmaal, der vedrører Forretningsgangen, og ellers kræves der 7 Ja-Stemmer, derunder alle de faste Medlemmers Stemmer.

Det maa hilses med stor Tilfredshed, at det lykkedes i sidste Omgang at faa en Ændring, saaledes at ethvert Spørgsmaal angaaende en fredelig Bilæggelse kan tages op, og her kan ikke en Stat, der er Part i Sagen, selv om det er en af de Store, hindre, at Spørgsmaalet tages op, og at det indbringes for Sikkerhedsraadet. Men der maa jo ikke bruges Tvangsforanstaltninger, hvis en af de Store er imod det.

Det er store Forpligtelser, man paatager sig efter Artiklerne 41 og 42, og det gælder særlig de store Magter, men de faar jo til Gengæld ogsaa Mulighed for, at de ikke hæfter for alle Forpligtelserne, undtagen hvor det passer dem selv. De store Magter har Indflydelsen, baade naar det gælder Sikkerhedsraadet, naar det gælder Formynderskabsraadet, og naar det gælder Ændringer i Pagten. Ja, endogsaa ved Valg af Dommere til en international Domstol skal de være særlig Begunstigelse, fordi de er stærkt repræsenterede i Sikkerhedsraadet.

Maa jeg angaaende Domstolen sige, at jeg synes, det er en Svaghed, at ikke enhver Afgørelse ved Domstolen er forpligtende